

La vie de Jésus

BRUNO DUMONT, FRANKRIJK, 1997.

INHOUD

De film speelt in en om het plaatsje Bailleul in Frans-Vlaanderen, grofweg tussen Duinkerken en Lille. Freddy, de hoofdpersoon, is een werkeloze jongen, van ongeveer twintig jaar, die epileptisch is. Hij praat net zo weinig als hij uitvoert. In de film traint hij zijn zangvogel, kijkt t.v., verveelt zich, rijdt wat rond op zijn (opgevoerde) brommer en neukt met zijn vriendin. Het negatieve hoogtepunt in zijn leven is het periodieke hersenonderzoek in het ziekenhuis. Het positieve hoogtepunt is de repetitie met de plaatselijke drumband (en het jaarlijkse optreden tijdens de dodenherdenking).

Iedereen in de film verveelt zich, kijkt ongeïnteresseerd TV en klaagt over het weer. Opvallend is dat niemand in de film rookt, drugs gebruikt of (veel) drinkt, alle drie vaak een vlucht uit de verveling.

Het dorp Bailleul is een niet moderne, gesloten samenleving. Als Freddy en zijn vrienden een van de majorettes van de drumband aanranden wordt alles onderling afgehandeld. Politie of iets dergelijks komt er niet aan te pas. Freddy stemt toe om bij wijze van schadevergoeding de vader van het meisje te helpen met het rooien van de aardappels. En daarmee is de kous af. Het leven van Freddy en zijn vrienden is aan alle kanten troosteloos met weinig kans op verbetering en dat

schept een band. Marie, zijn vriendin en rots in de branding, is de enige die nog enige invloed op hem uit kan oefenen. Als Kader, een plaatsgenoot van Arabische afkomst interesse voor Marie toont slaat de verveling en de uitzichtloosheid om in gerichte agressie met alle vreselijke gevolgen van dien.

Het knappe van de film is dat we van het begin tot het einde altijd een soort van sympathie voor Freddy blijven voelen, hij is en blijft een slachtoffer, hoe dom en afkeurenswaardig hij ook handelt.

In al zijn nuances en onafheid is 'La vie de Jésus' een moeilijke maar mooie film te noemen.

DE REGISSEUR

Bruno Dumont (1958) studeerde filosofie en gaf daarna les in wijsbegeerte aan een lyceum. Ook maakte hij ongeveer veertig korte films, meestal in opdracht. 'La vie de Jésus' is zijn eerste lange speelfilm die hem meteen een groot aantal belangrijke prijzen opleverde. Hij werkte in deze film met niet professionele acteurs die hij vond via de sociale dienst van zijn geboortedorp Bailleul.

In 1999 maakte hij de ook goed ontvangen film 'L' Humanité' die te zien was op het laatste filmfestival van Rotterdam (2000) en nu in de bioscopen draait.